

РЕШЕНИЕ

№ 2570

гр. София, 19.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4812** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс(ДОПК). Същото е образувано по жалба на [фирма],[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, ап.4, представлявано от Любима П. С.–Управител против Ревизионен акт /РА/ №Р-29002916005249-091-001/19.09.2018г., издаден от Г. С. С. на длъжност началник на сектор, орган възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение №428 от 12.03.2019г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/, в частта на установените задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от допълнително начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ в общ размер на 252,00 лв. за данъчни периоди от м. 05.2015 г. до м. 12.2015 г. и непризнат данъчен кредит в общ размер на 337 959,47 лв. за данъчни периоди от м. 09.2015 г. до м. 09.2016 г., както и извършената корекция на финансовия резултат по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за данъчен период от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., в резултат на което е установен корпоративен данък за довносяне в размер на 8 552,91 лв., ведно с лихвите за забава в общ размер на 74 514,49 лв.

Жалбоподателят релевира доводи, че РА, в частта, с която е отказано право на

данъчен кредит, е неправилен, незаконосъобразен, немотивиран, издаден в нарушение на материалноправните и процесуалноправни норми. По отношение на начисления корпоративен данък, излага съображения, че актът е необоснован. Сочи, че от значение за правилно определяне на данъчните задължения по ЗКПО е документирането на разхода, съгласно изискванията на закона. Твърди, че документирането на прихода при доставчика не е въздигнато като условие за признаване на разходите. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. Позовава се на практиката на ВАС и СЕС. В заключение, претендира отмяната на РА в обжалваната част и присъждане на сторените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

Ответният административен орган – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт и излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли съда да я остави без уважение, като остави в сила оспорения ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 от ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 от ДОПК. Жалбата е подадена чрез административния орган в срок, от надлежно лице и при наличието на правен интерес. Ето защо, същата е процесуално допустима.

От фактическа страна, съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-29002916005249-020-001/29.07.2016г., изменяна със Заповеди №Р29002916005249-020-002/08.11.2016г., №Р-29002916005249-020-003/28.12.2016г., №Р-29002916005249-020-004/21.06.2018г., №Р-29002916005249-020-005/06.07.2018г. издадени от М. Х. С. на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки-3“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ [населено място], е възложено извършването на ревизия на [фирма], за установяване на задължения на дружеството за данък върху разходите за превозни средства; данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура; данък върху представителните разходи; данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица; данък върху доходите на чуждестранни юридически лица и за корпоративен данък по ЗКПО за отделните данъчни периоди от 01.01.2013г. до 31.12.2015г., както и за определяне на задълженията по Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди от 01.10.2013г. до 30.09.2016г.

Със Заповед №Р-29002916005249-023-001/08.03.2017г. е спряно производството. Същото е възобновено със Заповед №Р-29002916005249-143-001/23.01.2018г., двете

издадени от органа, възложил ревизията.

На основание чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и чл.11, ал.1, т.4 от Закона за националната агенция за приходите /ЗНАП/ във връзка с преназначаване на М. Х. С., на длъжност директор на ТД на НАП ГДО, със Заповед №ГДО-29 от 08.03.2018г. на директора на ТД на НАП ГДО, ревизионното производство е превъзложено на Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки-3“ към отдел „Контрол“ при ТД на НАП, считано от 07.03.2018г.

Със ЗИЗВР №Р-29002916005249-020-004/21.06.2018 г. и №Р-29002916005249-020-005/06.07.2018 г., издадени от Г. С. С., е изменен екипът за извършване на ревизията на [фирма] и е определен срок за приключване до 21.02.2018 г.

За резултатите от извършената ревизия е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-29002916005249-092-001/16.07.2018г., връчен на ревизираното лице по електронен път на 07.08.2018г.

Ревизионният акт, предмет на настоящото производство, с №Р-29002916005249-091-001 е издаден на 19.09.2018г. от Г. С. С. на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки-3“ към отдел „Контрол“ при ТД на НАП, ГДО-орган, възложил ревизията и Д. С. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО, ръководител на ревизията. С него са приети изложените в РД обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях.

Актът съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от ДОПК. Със същия са установени задължения за довносяне общо в размер на 421 279,27лв., от които главница ДДС в размер на 338 211,87 лв, Корпоративен Данък в размер на 8 552,91 лв. и лихви в размер на 74 514,49 лв.

Установените с РА задължения, в оспорената част са резултат от начислен ДДС в общ размер на 252,00 лв., на основание чл.86, ал. 2 във връзка с чл. 82, ал. 1 от ЗДДС за предоставени, при условията на „R. A CAR“, автомобили, собственост на жалбоподателя; непризнат данъчен кредит в общ размер на 338 211,87лв. по фактури, издадени от [фирма],[ЕИК], [фирма],[ЕИК] [фирма],[ЕИК], [фирма],[ЕИК], [фирма] ЕИК:[ЕИК], [фирма],[ЕИК]; начислен корпоративен данък в общ размер на 8 552,91лв. за 2015г. в резултат на непризнати разходи по фактури, издадени от [фирма].

При ревизията е установено, че [фирма] извършва търговия със зърнени, маслодайни култури и фуражи, като изкупува от земеделски производители продукцията и я продава на външни пазари в Гърция, Турция и Румъния. Същото е вписано в регистъра на Национална служба по зърното и фуражите, съгласно Заповед № 526/20.01.2014г.

На основание чл.37, ал.3, чл.53 и чл.56, ал.1 от ДОПК, на ревизираното дружество по електронен път са връчени Искане за представяне на документи и писмени обяснения

от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, с които са изискани първични, счетоводни, платежни, търговски и други документи, както и справки, касаещи дейността му. В отговор на ИПДПОЗЛ, са представени изисканите документи с придружителни писма. От страна на ревизиращите органи са извършени процесуални действия, описани подробно в РД.

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на прекия доставчик на амониев нитрат и карбамид [фирма] и на предходните доставчици- [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Извършени са такива също и на прекия доставчик [фирма] с[ЕИК], на предходни доставчици на транспортни услуги [фирма] с[ЕИК], [фирма] с[ЕИК], [фирма] с[ЕИК], „В. Експорт” с[ЕИК], „Зекатас”[ЕИК], „В.-Транс” с[ЕИК], „Б.-Т. и Сие” с[ЕИК], „М.-Т. Транс” с[ЕИК], „Б. Транс 58” с[ЕИК]- предходни доставчици на транспортни услуги по веригата.

Извършени са насрещни проверки и на преките доставчици [фирма] с[ЕИК] и [фирма].

Установените факти са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки, подробно описани от стр.5 до стр.38 на РД.

I. С Ревизионния акт е начислен ДДС в размер на 252,00лв., на основание чл.86, ал. 2 във връзка с чл. 82, ал. 1 от ЗДДС за предоставени, при условията на „R. A CAR“, автомобили, собственост на жалбоподателя. Във връзка с тези услуги, е увеличен и финансовият резултат по ЗКПО за 2015 г. със сума в размер на 1 260,00 лв.

В хода на ревизията е установено, че дружеството –жалбоподател е предоставило свои автомобили - „Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и „BMW XI“ с рег. [рег.номер на МПС] за ползване за лични нужди срещу месечна наемна цена от 350,00 лв. С допълнителни анекси към първоначалните договори, двете страни са се договорили, че автомобилите ще се ползват при условията на „R. A CAR“ само в предварително уговорени дни срещу наем в размер на 145,00 лв. дневно, за първия от тях, и срещу 20 лв.-за втория, като всички разходи за гориво и други разходи ще са за сметка на наемателя.

Констатирано е още, че за гореописаните автомобили, ревизираното дружество не е отчетло приходи за 2015 г. и не е начислило ДДС.

Предвид установеното, на основание чл. 86, ал. 2 във връзка с чл. 82, ал. 1 от ЗДДС, органите по приходите са начислили ДДС за извършените от [фирма] през 2015 г. облагаеми доставки /предоставени при условията на „R. A CAR“ автомобили/ в общ размер на 252,00 лв. за данъчни периоди от м. 05.2015 г. до м. 12.2015 г. На основание чл. 78 от ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат за данъчни цели за 2015 г. със сумата на неотчетения от задълженото лице приход в размер на 1 260,00 лв.

II. С Ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит, както следва:

1.В размер на 56 655.00лв. от които 22 500,00лв., ведно със съответните лихви за данъчен период м.03.2016г. и 34 155,00 лв., ведно със съответните лихви за данъчен период м.04.2016г. по фактури, издадени от [фирма],[ЕИК] подробно описани стр.5 от РД. Фактурите са за Амониев нитрат общо 299.500 тона и Уреа /Карбамид, тор/-275.000тона.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество, във връзка с отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма], са представени: копия на процесните фактури, придружени с Договор за покупко-продажба от 01.04.2016г. между: [фирма]-продавач и [фирма]-купувач за 150.000т уреа /карбамид/, приемо-предавателен протокол за 150.000т карбамид-място на натоварване-Велико Т., място на разтоварване-Гърция, Договор за покупко-продажба от 01.04.2016г. между: [фирма] - Продавач и [фирма]-купувач за 199.500т амониев нитрат, приемо-предавателен протокол за 199.500т амониев нитрат-място на натоварване-Велико Т., място на разтоварване-Гърция, договор за покупко-продажба от 01.03.2016г. между: [фирма] продавач и [фирма]-купувач за 100.000т амониев нитрат, приемо-предавателен протокол за 100.000т амониев нитрат-място на натоварване-Велико Т., място на разтоварване-Гърция, Договор за покупко-продажба от 01.03.2016г. между: [фирма] -продавач и [фирма]-купувач за 125.000т Уреа /карбамид, тор/, приемо-предавателен протокол за 125.000т карбамид-място на натоварване- Велико Т., място на разтоварване-Гърция. Представени са още документи удостоверяваща счетоводното отразяване на доставките, аналитичен регистър на с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. [фирма], Дебит с/ка 304 „Стоки“-148500.00лв. за 275.000т Уреа /карбамид, тор/, Дебит с/ка 304 „Стоки“- 134 775.00лв. за 299.500т амониев нитрат, Кредит с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. „Инвест Консулт“-283 275.00лв. за 574.500т. амониев нитрат и уреа, Счетоводна сметка 304 „Стоки“, Счетоводна сметка 401 „Доставчици“, Хронологичен регистър на счетоводна сметка 401/1 „Доставчици“, парт. 1381 [фирма].

По реда на чл.45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], която е обективизирана в Протокол за извършена насрещна проверка №П-04000416207099-141-001/17.03.2017г. От дружеството-доставчик са изискани подробно описани в РД документи относно доставките към [фирма] /стр.6-8 от РД/.

В отговор на отправеното му искане с придружително писмо вх. № 26-И-14830/13.12.2016г. [фирма] е представил подробно описани на стр.6-7 от РД документи. Във връзка с изясняване произхода на стоките, предмет на покупко продажба между [фирма] и [фирма], е изпратено Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица №П-04000416207099-041-001/28.02.2017г. до "Айсберг Г." с[ЕИК], /стр.7.от РД/., както и Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № П-04000416207099-041-002/28.02.2017г. до [фирма] с[ЕИК].

От страна на органите по приходите е прието, че издаването на фактурите, не е достатъчно, за да се приеме, че са налице действителни стопански операции. Посочено е, че не са представени доказателства за кадрова обезпеченост на

доставчика, както и за това, че същият е разполагал със съответните обеми и видове стоки. Ревизиращите са констатирани, че дружествата-предходни доставчици не притежават собствени активи, както и документи във връзка с транспортирането, приемането и предаването на стоките и такива за калкулиране на тяхната цена.

В обобщение, ревизията е приела, че представените документи не доказват извършена действителна доставка на стоки по спорните фактури. Отбелязали са, че анализът на събраните доказателства указва за документално оформяне на търговски взаимоотношения, но не и за фактически развили се такива, и това обстоятелство е известно на жалбоподателя. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 25 и чл. 6 от ЗДДС, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури.

2. В размер на 27 492,40лв., за данъчни периоди от м. 04.2016г. до м.07.2016г., по 8 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „транспорт стоки“.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество във връзка с отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма] са представени: аналитичен регистър на с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. [фирма], Дебит с/ка 304/1 „Транспорт стоки“, Кредит с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. „Нови минни технологии“, както и по Фактури №№704/10.06.16г. и № 705/17.06.16г.-16бр. ЧМР за извършения транспорт, по Фактури №№ 700/31.05.16г., №701/31.06.16г., № 697/10.05.2016г. и № 698/18.05.2016г. -34бр. ЧМР за извършения транспорт, по Фактура №690/30.04.16г.-56бр. ЧМР за извършения транспорт и по Фактура №706/31.07.16г.-3бр. ЧМР за извършения транспорт.

При извършена проверка на [фирма], приключила с Протокол №П-22001418015887-141- 001/11.04.2018г. в отговор на връченото по реда на чл.32 от ДОПК ИПДПОЗЛ, на 07.03.2018г., е представено обяснение от М. А. Н., представляваща дружеството. Същата е декларирала, че не разполага с документи на дружеството и не разполага с информация за дейността му.

При проверка в ПП VAT 14 /дневници за покупки и продажби по ЗДДС/ за периодите от 01.01.2016 г. до 30.09.2016 г. се установява, че в дневниците за покупки по ЗДДС на [фирма] не фигурират доставки от дружествата- собственици на описаните в справката и в ЧМР транспортни средства; липсват доставки с предмет „транспортни услуги“, „наемане на транспортни средства“ и др.

Формиран е извод за липса на доставки с предмет „транспортни услуги“, „наемане на транспортни средства“, поради което не са налице основания за признаване правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма].

3. В размер на 17 598,28лв., за данъчни периоди от м. 09.2015г. до м. 12.2015г. и м.07.2016г. по 11 фактури, /стр.10 от РД/ издадени от [фирма] с предмет на доставка логистични услуги-транспорт на стоки.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество във връзка с отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма] са

[фирма] за превоз на Уреа, Карбамид, Амониев нитрат, Договор от 21.12.2015 г. за извършване по заявка на логистични услуги, като се проучват условията и се договарят транспортни услуги между [фирма] и [фирма] и [фирма] за превоз на зърнени храни, Договор от 15.01.2015 г. за извършване по заявка на логистични услуги, като се проучват условията и се договарят транспортни услуги между [фирма] и [фирма] за превоз на пшеница, Договор от 09.01.2015 г. за извършване по заявка на логистични услуги, като се проучват условията и се договарят транспортни услуги между [фирма] и [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] за превоз на пшеница, Договор от 12.01.2015 г. за извършване по заявка на логистични услуги, като се проучват условията и се договарят транспортни услуги между [фирма] и [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] за превоз на зърнени храни. Протоколите за определяне на комисионните възнаграждения на [фирма].

По реда на чл.45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], която е обективирана в Протокол за извършена насрещна проверка № П-16001616203114-141-001/24.03.2017г. От дружеството-доставчик са изискани подробно описани в РД документи относно доставките към [фирма] /стр.10 от РД/. Във връзка със същите от страна на дружеството-доставчик са представени: Договори за логистични услуги между [фирма] (Възложител) и [фирма] (Изпълнител); Приемо предавателни протоколи към издадени на [фирма] фактури; Ведомости за заплати; Аналитична ведомост на с/ка 411; Журнал на с/ка 4532. Извършени са насрещни проверки на транспортните дружества, посочени в договорите и приемо-предавателните протоколи.

Резултатите от проверките са обективирани в Протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, подробно описани в РД. В отговор на връчените ИПДПОЗЛ само част от дружествата са потвърдили, че лицето, възложило извършването на транспортните услуги към [фирма] е [фирма]. Представени са документи за кадрова и техническа обезпеченост за извършване на доставките. От [фирма], [фирма] и [фирма] са представени документи и писмени обяснения, че транспортните услуги са извършвани след заявка от възложителя [фирма]. При извършената насрещна проверка на [фирма], управителят на дружеството Д. С. Ц. е декларирал, че заявките за транспортните услуги са извършвани по телефона от служители на [фирма]; при извършената насрещна проверка на [фирма], едноличният търговец е представил писмени обяснения, съгласно които транспортните услуги са извършвани след устна заявка от [фирма].

Изводът на ревизиращия екип е, че [фирма] не е извършил логистични услуги към [фирма] във връзка с доставките от [фирма], [фирма] и [фирма]. В оспорения акт липсва анализ защо и как ревизиращите органи са достигнали до този извод.

4. В размер на **6 659,20лв.**, за данъчен период м. 01.2016г., по 4 фактури, №[ЕГН]/22.01.2016г. на стойност **8320,00лв.** и ДДС-1664,00лв.,

№[ЕГН]/25.01.2016г. на стойност 8332,00лв. и ДДС-1664,40лв., №[ЕГН]/26.01.2016г. на стойност 8328.00лв. и ДДС-1665,60лв. и №[ЕГН]/27.01.2016г. на стойност 8326.00 лв. и ДДС-1665,20лв. издадени от „РЕАЛС Т.“ Е. с предмет на доставка - „транспортни услуги“.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество във връзка с отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма] са представени: Справка за стоков поток, Стейтмънт и ЧМР от 17.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 18.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 18.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 18.01.16г. Стейтмънт и ЧМР от 19.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 21.01.16г. Стейтмънт и ЧМР от 20.01.16г. Стейтмънт и ЧМР от 15.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 20.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 16.01.16г., Стейтмънт и ЧМР от 16.01.16г. Стейтмънт и ЧМР от 16.01.16г. Стейтмънт и ЧМР от 20.01.16г. Аналитичен регистър на с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. [фирма] „Дебит с/ка 304/1 „Транспорт стоки“, Кредит с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. „Р. Т.“.

В отговор на връченото по електронен път ИПДПОЗЛ от [фирма] не са представени документи и писмени обяснения.

Ревизиращият екип е приел, че цитираният доставчик се явява, както като транспортно дружество, посочено в договор между [фирма] и [фирма] за логистични услуги /издадена фактура №361/27.11.2015г. с начислен ДДС в размер на 2470,00лв., от които частта на [фирма] е в размер на 744,46 лв./, така и като пряк доставчик на транспортни услуги на [фирма].

В хода на ревизията е прието, че липсват доказателства за фактически извършена от този доставчик дейност- от кого и как е извършена услугата, какви разходи са направени за това. Сочи се, че не са ангажирани доказателства за наличието на МПС, марка, модел, рег. номер, от кого е управляван, правоспособност, пътни листове, документи за извършен разход за гориво, товарителници и други. За финансовите 2013 г. и 2014 г. [фирма] е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО, в които не е декларирано приходи. За 2015 г., 2016 г. и 2017 г. дружеството не е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО. Липсва кадрова и техническата обезпеченост на доставчика, позволяваща му да извърши реално процесите транспортни услуги, пряко или чрез подизпълнители.

Ето защо, е формиран извод за липса на реалност на посочените доставки, поради което не са налице основания за признаване правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма].

5. В размер на в размер на **6 721,66лв.**, за данъчен период м. 02.2016 г., по 5 фактури, издадени от „Б.“ О. с предмет на доставка „извършена транспортна услуга по опис, с отложено плащане“.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество във връзка с

отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма] са представени: фактури №105/18.02.16г., №111/22.02.16г., №115/23.02.16г., №118/26.02.16 г., № 123/29.02.16г., №105/18.02.16г. Стейтмънт и ЧМР от различни дати за периода от 19.02.16г. до 01.03.16г.

В отговор на връчено по електронен път ИПДПОЗЛ от страна на [фирма] не са представени документи и писмени обяснения.

От ревизиращите органи е прието, че доставчикът не е разполагал с техническа обезпеченост за извършване на процесната доставка. При извършена служебна проверка в ПП СУП на НАП, регистър „трудови договори“ е установено, че в дружеството е имало само един служител на трудов договор, назначен на длъжност „шофьор на лек автомобил“, т.е. доставчикът не е разполагал и с нужната кадрова обезпеченост за извършване на спорните доставки.

Предвид установеното, е прието, че не са налице основания за приспадане на данъчен кредит в размер на 6 721,66лв., за данъчен период м. 02.2016 г., по 5 фактури, издадени от [фирма] с посочения по-горе предмет на доставка .

6. В размер на в размер на **222 833,33лв.**, за данъчни периоди от м.07.2016г. до м.09.2016г., по 8 фактури издадени от [фирма] с предмет на доставка-„аванс по договор“ и „по договор“.

В хода на ревизията от страна на ревизираното дружество във връзка с отправено до него ИПДПОЗЛ относно процесните доставки от [фирма] са представени:фактури №15/26.07.16г., №16/26.07.16г., №17/29.07.16г., №18/29.07.16г., №19/29.07.16г., №20/29.07.16г., № 23/31.08.16г., № 24/23.09.16 г. , Договор от 26.07.2016 г. между: [фирма] - Продавач и [фирма] – Купувач за доставка на 100% рафинирано слънчогледово олио и анекс към договора от 26.07.2016 г., с който се удължава действието на същия и крайната дата за финализиране на доставките датата 31.03.2020г.

От страна на дружеството-доставчик са представени: копия на спорните фактури, аналитична ведомост от м. 01.2016 г. до м. 12.2016 г. на счетоводна сметка 411 /Клиенти по контрагент [фирма], договор от 26.07.2016г.

В хода на ревизионното производство е установено е, че спорните фактури са издадени във връзка с договор от 26.07.2016г., съгласно който [фирма] /продавач/ е приел да продаде на [фирма] /купувач/ 100% рафинирано слънчогледово олио. В периодите от 26.07.2016 г. до 31.10.2016г., ревизираното дружество /купувач/ е изплащало на траншове по банков път суми, за което от доставчика са издавани фактури за аванс по договора. Общата стойност на данъчната основа е в размер на 1 114 166,63лв. и начислен ДДС 222 833,33лв.

Ревизиращите органи са формирали извод, че от тази дата и към момента на

ревизията не е извършена доставка на стока към [фирма]. От представената от [фирма] хронологична справка на банкова сметка „Движение по сметка за периода от 01.05.2016г. до 27.01.2017г., е установено, че сумите, превеждани от [фирма] на [фирма] са теглени на каса в деня на постъпването им от А. Б. - представляващ дружеството. Прието е, че липсват доказателства за реално осъществени доставки от преките доставчици.

Въз основа на горното, е формиран извод, че [фирма] не разполага с необходимата стокова обезпеченост да изпълни своите задължения по договора от 26.07.2016г. Според ревизиращия екип, изплатените суми от [фирма] по издадените от страна на А. К. Г. Е. фактури за аванс следва да се считат за междуфирмено финансиране. Доставките на финансови услуги-договарянето, отпускането и управлението на кредити срещу насрещна престация от лицето, което го отпуска, е освободена доставка, описана в чл.46 от ЗДДС. По тези доставки за ревизираното лице не възниква правото на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗДДС.

Ето защо, ревизиращите органи са отказали право на приспадане на данъчен кредит в размер на 222 833,33лв., за данъчни периоди от м.07.2016г. до м.09.2016г., по 8 фактури издадени от [фирма] с предмет на доставка-„аванс по договор“ и „по договор“.

Във връзка с всички описани по-горе констатации по ЗДДС на жалбоподателя са определени и лихви за забава, посочени в таблицата на РА.

По отношение на установените задължения по ЗКПО:

В хода на ревизията е извършена проверка относно коректното осчетоводяване на приходите и разходите за спорните периоди и съответно правилното определяне на данъчния финансов резултат и дължимият корпоративен данък.

Установено е, че за 2015 г. с ГДД с вх. №2900И0026028/31.03.2016 г., ревизираното дружество е декларирало данъчен финансов резултат /данъчна печалба/ - 505 453,89 лв., корпоративен данък в размер на 50 545,39 лв. и авансови вноски - 2 400,00 лв.

В резултат на изложеното в частта по ЗДДС, органите по приходите са установили, че дружеството не е отчетло приходи за 2015 г. за предоставените автомобили при условията на „R. A CAR“. На основание чл. чл. 78 от ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата на неотчетения от задълженото лице приход в размер на 1 260,00 лв.

Прието е, че чрез осчетоводяването на първичните счетоводни документи за извършване на разходи по доставки от „АБ-ЛОГИСТИК“ Е. за извършени услуги с превозвачи [фирма] - 57271,42 лв., [фирма] - 2 847,70 лв. и [фирма] - 24 150,00 лв., за които при ревизията е прието, че не са реално

осъществени, [фирма] е отчетло необоснован разход, с който неправилно е намалило финансовия си резултат.

На основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 2 от същия закон., е извършено увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата от 84 269,12 лева, представляваща отчетен разход по фактури, издадени от „АБ-ЛОГИСТИК“ Е. за извършени услуги с посочените по –горе превозвачи и стойности.

При така очертаната фактическа обстановка, след данъчно преобразуване за 2015 г. е определен корпоративен данък в размер на 59 098,30 лв., при деклариран от ревизираното лице КД в размер на 50 454,39 лв. След приспадане на направените през годината авансови вноски в размер на 2 400,00 лв. и внесения ефektivно данък в размер на 48 145,39 лв., органите са определили остатък за довносяне в размер на **8 552,91 лв.** и начислени **лихви за забава** в размер на **2 143,38 лв.**

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК от ревизирания субект до директора на дирекция ОДОП е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА.

С Решение № 428/12.03.2019 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], спорният ревизионен акт е потвърден.

От приетото и неоспорено от страните заключение на ССЧЕ, което съдът кредитира с доверие като компетентно и добросъвестно, се установява, че всички издадени от [фирма] фактури на [фирма] са отразени в Справките декларации по ЗДДС и Дневниците за продажби на ревизираното лице за съответните данъчни периоди и начисленото ДДС е отразено като задължение към бюджета. Доставените видове и количества стоки от [фирма] на [фирма]: Амониев нитрат – 299.500 т. и Уреа- 275.000т. съответстват на договорените между Доставчик и Купувач. По процесните фактури, са извършени плащания в размер на 226 730.00лв.. Относно неплатена сума в размер на 113 200.00лв., е представен Протокол от 20.07.2017г. за прихващане в размер на 113 200.00лв. срещу задължения на [фирма] към [фирма] в размер на 122 917.50лв.

Подобни констатации са направени от вещото лице и по отношение на всички издадени от [фирма] фактури на [фирма]. Транспортираните видове и количества стоки от [фирма] отговарят на издадените транспортни документи и са фактурирани от ревизираното лице на неговите последващи клиенти. Всички фактури са платени, като са представени фискални касови бонове.

От заключението на ССЧЕ се установява, че фактурите, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] и Р. Т.“ Е.,[ЕИК], не са отразени в Справките декларации по ЗДДС и Дневниците за продажби за съответните данъчни периоди. Транспортираните видове и количества стоки отговарят на издадените

транспортни документи и са фактурирани от [фирма] на неговите клиенти. Всички фактури са платени по банков и касов път, като са представени съответните документи.

Съгласно договорите за логистични услуги, [фирма] е договорил извършването на транспортната услуга между [фирма] и отделните превозвачи - [фирма], [фирма], [фирма].и [фирма]. Всички сделки с доставчиците, както и тези с клиентите са осчетоводени в счетоводството на дружеството.

Видно от заключението на ССЧЕ, всички получени доставки са използвани в независимата икономическа дейност на „Ел Пи Г. [фирма]. Последната е свързана с търговия със зърнени, маслодайни култури и фуражи, като дружеството е вписано в регистъра на Национална служба по зърното и фуражите, съгласно Заповед № 526/20.01.2014 г. Подробният анализ на видовете и количествата стоки/услуги, предмет на процесните сделки показва съответствие с Договорите, Приемо-предавателните протоколи, Стейтмъните и ЧМР. Вещото лице е констатирало ,че през проверявания период са извършвани доставки на идентични по вид стоки и услуги и от други доставчици, но не е налице пълно съвпадение по вид и количество стока и/или услуга от повече от един доставчик.

При така установената фактическа обстановка,съдът достигна до следните правни изводи:

По силата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта, съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

На първо място, следва да се отбележи, че е спазен срокът по чл.109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство – ревизионното производство е образувано със ЗВР №Р-29002916005249-020-001/29.07.2016г., т.е в рамките на 5-годишния срок за първата ревизирана година 01.01.2013г.–31.12.2015г., който изтича на 31.12.2018г.

Предвид представените по делото доказателства, неоспорени от страните по делото/ л. 35,36,42,53,110-116 съдът приема, че първоначалната и последващите ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено и приключено от компетентни органи, в кръга на определените им правомощия и при спазване на процесуалните правила.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЕДЕП, по делото са представени заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство спрямо [фирма].

В конкретния случай, ЗВР, ЗИЗВР, РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на чл.3, ал. 1 от ЗЕДЕП, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма.

От извършената от съда справка в публичния регистър <https://www.b-trust.bg/services/certificate-search> се установява, че лицата, издали ЗВР, ЗИЗВР, РА, РД към съответните дати са притежавали валиден електронен подпис.

Настоящият съдебен състав, при липса на оспорване на електронните подписи върху ревизионния акт и въз основа на представените доказателства, респ. служебна проверка в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, счита че РА е подписан от възложителя и ръководителя на ревизията и същият не е нищожен.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният акт съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

Съдът не констатира съществени нарушения на административно-производствените правила.

I. Настоящият съдебен състав намира, че в случая **законосъобразно е начислен ДДС** в размер на **252,00 лв.**, на основание чл.86, ал. 2 във връзка с чл. 82, ал. 1 от ЗДДС за предоставени, при условията на „R. A CAR“, автомобили, собственост на жалбоподателя.

Видно от представените в хода на ревизията договори за наем, жалбоподателят е предоставил свои автомобили -„Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и „BMW XI“ с рег. [рег.номер на МПС] за ползване за лични нужди на Д. С. срещу месечна наемна цена от 350,00 лв. С допълнителни анекси към първоначалните договори, двете страни са се

договорили, че автомобилите ще се ползват при условията на „R. A CAR“ само в предварително уговорени дни срещу наем в размер на 145,00 лв. дневно, за първия от тях, и срещу 20 лв.-за втория, като всички разходи за гориво и други разходи ще са за сметка на наемателя.

[фирма] е издало фактури с начислен ДДС и е осчетоводило приход от наем за 2016г. и за 2017г., като за 2015г. не са издавани фактури, съответно не е начислен ДДС и не е отчетен приход.

От постъпилата в хода на проверката информация от [фирма], за спорните автомобили /„Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и „BMW XI“ с рег. [рег.номер на МПС] / в системата на [фирма] са регистрирани заявления за ползване на услугата „локално платено паркиране“, ползваща се от физически лица, които живеят и са с постоянен адрес на имот, попадащ в зона за платено паркиране. Към справката са приложени: копие на лична карта на Д. Ц. С., свидетелства за регистрация на МПС с отбелязан собственик и ползвател, договори за наем на двата автомобила. От справката се установява още, че заявителката е получила право на локално платено паркиране за посочените автомобили. Услугата за първия автомобил е ползвана за периода от 20.08.2015 г. до 22.05.2016 г., а за автомобил марка „Порше“, модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] - в периода от 30.06.2015 г. до 30.06.2016 г. и заплатена изцяло.

В хода на ревизията са представени приемо-предавателни протоколи/подоробно описани на стр. 32 и 33 от РД/ от които се установява, че автомобил марка „Порше“ е предоставян за ползване през периода май-декември 2015г., а „BMW XI“ - за периода август –декември 2015г., при условията на наемните договори и анексите към тях, първият срещу наемна месечна цена от 145 лева, а вторият – срещу 20 лева на месец.

Въз основа на горното, и съобразявайки документите, събрани при извършената проверка на [фирма], правилно е установено, че дружеството е издало фактури с начислен ДДС и е осчетоводило приход от наем само за 2016 г. и за 2017 г. За 2015 г. не са издавани фактури, съответно не е начислен ДДС и не е отчетен приход.

Ревизираното дружество не е ангажирало доказателства, които да оборят изводите на органите по приходите за неотчетен приход от наем на посочените по-горе автомобили в размер на 1 260,00 лв., и неначислен ДДС за данъчни периоди от м. 05.2015 г. до м. 12.2015 г.

Предвид изложеното, съдът намира за правилно определянето на задължение за ДДС в общ размер на 252,00 лв. за данъчни периоди от м. 05.2015 г. до м. 12.2015 г. и извършеното увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата на неотчетения от задълженото лице приход в размер на 1 260,00 лв., в т.ч. включително и относно съответните лихви за забава като акцесорно вземане, следващо главницата.

Горното обуславя извод за неоснователност на жалбата в тази и част и за потвърждаване на оспорения РА в тази му част, като правилен и законосъобразен.

II. В останалата оспорена част на РА, правният спор се свежда до това дали са действително извършени доставки по процесните фактури с предмет-стоки и услуги и дали доставчиците са били добросъвестни. Спорният въпрос за реалността на доставките е фактически и се свежда при доставка на стоки до доказване прехвърлянето собствеността върху същите, а при такава на услуги-до установяване предаването резултата от извършените услуги на получателя, и в крайна сметка – на физическото им наличие при ревизираното лице.

В закона няма легално определение на понятието „*неправомерно начислен данък*“ по смисъла на чл.70, ал.5 от ЗДДС, но по аргумент от противното това е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. Тъй като наличието на реална доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС е условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване правото на данъчен кредит. Следователно по делото следва да се установи дали са били основанията за начисляване на данъка от доставчика по спорните фактури.

От гледна точка на формалната логика, наличието на доставка съставлява положителен факт и след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Относно доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според едно от които, всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че ревизираният данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

За да бъде признато и законосъобразно упражнено правото на данъчен кредит следва да са събрани доказателства относно всеки един от юридическите факти, предвидени в действащия към момента на издаване на фактурата закон. Съобразно общите правила за разпределяне на доказателствената тежест, жалбоподателят, който претендира възникването и законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по процесните фактури, следва да докаже при пълно и главно доказване наличието на предпоставките по чл.68 и чл.69 от ЗДДС и отсъствие на пречки по чл.70 от ЗДДС, които да препятстват упражняването на правото на данъчен кредит.

Правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е отказано поради липса на доказателства за реалното осъществяване на доставките,

водещо до извод за липса на данъчно събитие по смисъла на ЗДДС.

Предмет на процесните фактури са доставки на амониев нитрат и уреа /карбамид/ и транспорт на стоки от процесните доставчици на жалбоподателя за целите на неговата независима икономическа дейност-„ търговия със зърнени храни“.

От основно значение са именно събраните в хода на ревизионното производство писмени доказателства: в отговор на връчени ИПДПОЗЛ, от ревизираното дружество и дружествата-доставчици с придружителни писма са представени копия на процесните фактури, ведно с приложения към тях фискални касови бонове за извършени плащания в брой, банкови плащания, приемо-предавателни протоколи, договори за поръчка.

Не е спорно и това се установява от събраните в хода на ревизията доказателства, че е изпълнено условието на чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, свързано с притежаването на данъчен документ (фактури) от страна на ревизираното лице, издадени от преките доставчици. В конкретния случай, жалбоподателят излага твърдения, че е доказал правото си на данъчен кредит чрез ангажираните в хода на ревизията фактури, транспортни документи, приемо-предавателни протоколи и редовно водено счетоводство.

Съгласно легалната дефиниция на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, „доставка на стока, по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката“, а според чл. 25, ал. 1 от същия закон, данъчно събитие е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16. В ал. 2 на чл. 25 от ЗДДС, е законово уредено, че данъчното събитие в общия случай, възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена.

По силата на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, данъчнозадължено лице – получател на облагаема доставка, има право да приспадне данъчен кредит за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Приложението на националния закон следва да е съобразено с тълкуването на чл. 14 § 1 от Директива 2006/112 дадено в решенията на Съда на ЕС – доставката на стоки не се отнася до прехвърлянето на право на собственост в предвидените от националното право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик. Според т. 31 от решението на СЕС по дело 285/11, за да се установи, че по доставките на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършване на облагаеми сделки. Проверката се осъществява от националната юрисдикция, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право (т. 32 от решение по дело C-285/11). Доказателствената тежест, съгласно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК

е на ревизираното лице, което претендира признаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

Съгласно националният данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. От т. 33 на решение на СЕС по дело C-285/11 следва, че по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано, ако се установи, че разглежданите в производството доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани от получателя за целите на неговите облагаеми сделки. В т. 32 от същото решение е посочено, че преценката за това дали данъчно задълженото лице може да упражни право на приспадане на основание на доставки на стоки, се извършва въз основа на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право.

Съгласно разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, материалноправна предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит е наличието на действително извършена облагаема доставка на стока към лицето, посочено в данъчния документ като получател на доставката. По силата на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие и изискуемостта на данъка по доставки на стоки настъпват когато правото на собственост върху стоките бъде прехвърлено, респективно правото на разпореждане с вещта като собственик.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая реалността на спорните доставки с предмет амониев нитрат и уреа /карбамид/ по фактури, издадени от **[фирма], ЕИК[ЕИК]**, като условие за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит в размер на **56 655.00лв.**, е доказана.

От страна на ревизираното дружество, както и от тази на неговите доставчици са представени безспорни доказателства. Така например, в приемо-предавателните протоколи са описани подробно по вид, брой всяка една от процесните стоки, съответно и единичната им цена. Сключените договори за покупко-продажба от дата 01.03.2016г. и дата 01.04.2016г. и транспортни документи стейтмънт и ЧМР от различни дати, по своята същност са годни доказателства, установяващи възникнала между ревизираното дружество и неговите доставчици облигационна връзка.

Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 от Закона за счетоводството /ЗСч/. По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във

финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява /материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н./. От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход.

Съдът констатира, че всички фактури за доставка на стоки притежават съществени реквизити и са придружени от фискални бонове за извършеното плащане в брой, заявки в електронен формат за доставка на резервни части и консумативи, двустранно подписани и подпечатани приемо-предавателни протоколи, стокони разписки. Съгласно експертното заключение, издадените фактури отговарят на изискванията на ЗСч и ЗДДС. В представените към всяка една фактура приемо-предавателни протоколи и заявки се съдържат конкретни данни относно наименование и количество на заявените и доставени стоки. Приемо предавателните протоколи, са с дати, наименование на изписаните стоки, количество и съвпадат с артикулите и количеството, описани във фактурите.

В тази връзка съдът съобрази и заключението на ССЧЕ, съгласно което в счетоводството на ревизираното дружество доставките на амониев нитрат и уреа /карбамид, тор/ са заведени в Дебит с/ка 304 „Стоки“ и Кредит с/ка 401/1 „Доставчици“, парт. „Инвест Консулт“. Вещото лице е констатирало, че спорните фактури са осчетоводени от доставчика, отразени в отчетните му регистри за съответните данъчни периоди и са отчетени приходи от продажби на стоките.

Ето защо, съдът намира, че от събраните в хода на ревизията и съдебното производство писмени доказателства, включително от приетото и неоспорено от страните по делото заключение на ССЧЕ, безспорно се установява наличие на облигационни отношения между получателя на стоките и издателя на спорните фактури, индивидуализацията, предаването на стоките и преминаване на собствеността върху тях, както и последващата им реализация.

Освен това, съдът извърши преценка и досежно това дали въпросните стоки са свързани с икономическата дейност на дружеството- жалбоподател. Горното е необходимо, тъй като в случаите на претендирано право на данъчен кредит, в тежест на ревизираното лице е да установи всички предпоставки за възникването и правомерното упражняване на това право. Това в случая означава данъчно задълженото лице следва да установи, че

активът е придобит за нуждите на икономическата му дейност, т.е. ще се използва за извършване на облагаеми доставки. Понятието „икономическа дейност“ е дефинирано в чл.3, ал.2 от ЗДДС и се определя като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него, т. е. има се предвид стопанската дейност на съответното предприятие. При дадената дефиниция за икономическа дейност, ограничението на правото на данъчен кредит по чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС ще е налице, когато стоките и услугите се придобиват за извършване на дейност, различна от икономическата дейност на конкретното данъчно задължено лице, каквато в случая не е налице.

Напротив, съдът намира, че в хода на съдебното производство се установява, че извършените доставки на стоки безспорно са свързани с упражняваната от ревизираното дружество независима икономическа дейност, по следните съображения:

Както вече бе посочено, дейността на [фирма] е свързана с търговия със зърнени, маслодайни култури и фуражи, като дружеството е вписано в регистъра на Национална служба по зърното и фуражите, съгласно Заповед № 526/20.01.2014 г. В хода на ревизията е установен механизма, по който жалбоподателят е извършвал търговията с тези култури. Същият не се оспорва от страните, а и е потвърден и заключението на ССЧЕ. [фирма] закупува от складовете на доставчика стоката. Директно от там се организира транспорта към клиентите. [фирма] няма бази и складове за съхранение на стоки. Дружеството ползва услуги по транспорт от транспортни фирми, като възлага услугите без договори, а чрез заявки. В някои от случаите, [фирма] е ползвало логистични услуги от [фирма] за сключване на договори с конкретни транспортни дружества. Последните организират със свои служители транспортирането на стоките. Въз основа на прегледа на Хронологичния регистър на с/ка 411 „Клиенти“, издадените клиентски фактури и изготвената справка за стоков поток, от вещото лице е установено, че в процесния период доставените количества торове са продадени от [фирма] на клиенти, предимно в Гърция, за което има съставени съответни счетоводни документи. За да извърши продажби на описаните в заключението видове и количества доставени стоки, [фирма] е разполагало с тях. Съгласно представените документи, стоките са получени от клиентите на [фирма], което потвърждава тяхното превозване до мястото на получаване.

Съществува пълно съответствие между доставените видове и количества стоки и тези които са продадени от [фирма] на неговите клиенти.

Изложеното по горе относно реалността на спорните доставки по фактури издадени от [фирма], е относимо и към реалността на тези с предмет „транспорт на стоки“ по фактури, издадени от [фирма], като условие за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит в размер на 17 598,28лв. и по фактури издадени от [фирма], като условие за

законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит в размер на 6 721,66лв.

В хода на ревизионното производство, а и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, е установено, че в счетоводството на [фирма], издадените фактури от [фирма] са надлежно осчетоводени. Извършените от [фирма] логистични услуги представляват форма на посредничество за сключване на договори с конкретни транспортни дружества. Посредничеството е установено чрез посочени в Протоколите към Фактурите договори. В последните / приложени към заключението/ конкретно са упоменати транспортните фирми, за които [фирма] приема да извърши логистична услуга, като проучва и договаря условията за извършване на транспортната услуга срещу комисионно възнаграждение. Дружеството –доставчик е фактурирало на [фирма] размера на комисионното възнаграждение за осъществяване на логистичната подкрепа, като цена определена в Договора за всеки тон товар. Транспортната фирма, избрана от [фирма] фактурира извършената транспортна услуга на [фирма]. Към всяка фактура за комисионното възнаграждение на [фирма] е изготвен Приемо-предавателен протокол за извозените товари, съгласно фактурите на транспортните фирми, издадени към [фирма] / приложени към заключението/. Въз основа на предоставена информация на основание на чл.74, ал.2, т.2 от ДОПК е установено, че транспортната фирма [фирма], ЕИК[ЕИК] притежава Лиценз № 7586/01.01.2012 г., валиден до 31.12.2016 г. за извършване на международен автомобилен превоз на товари, че има кадрови и технически потенциал да извършва превози чрез собствени и наети транспортни средства и персонал на длъжност „Шофьори“, съгласно представени Справки, поради което за [фирма] е признат данъчния кредит по издадените от [фирма] транспортни фактури. Подобни констатации са направени и по отношение на другите доставчици на транспортни услуги - [фирма], ЕИК [ЕГН] и [фирма]. / вж закл. стр.4,5,8-17 и приложенията към него/.

Съдът счита реалността на доставките за доказана. Безспорно е установено по делото, че издадените от тези доставчици фактури са отразени в Справките декларации по ЗДДС и Дневниците за продажби на трите дружества за съответните данъчни периоди и начисленото ДДС е отразено като задължение към бюджета. По процесните фактури са извършени плащания. Транспортираните видове и количества стоки отговарят на издадените транспортни документи и са фактурирани от [фирма] на неговите последващи клиенти. Всички фактури са платени, като са представени банкови извлечения и фискални касови бонове.

В заключение, съдът намира, че по отношение на процесните доставчици са налице достатъчно доказателства, които да обосноват факта на прехвърлянето на рисковете и изгодите за процесните стоки към дружеството-жалбоподател.

Предвид изложеното, съдът не приема изводите на органите по приходите, като счита, че по процесните фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] е установена изискуемостта на данъка и оттам -пораждането правото на данъчен кредит— чл.25, ал.2 вр. с чл.6 от ЗДДС вр. с чл. 68, ал. 2 от ЗДДС/в този смисъл Решение № 61106 от 27.11.2019 г., постановено по административно дело № 6493/2019 г. по описа на ВАС/.

По отношение на **[фирма]:**

На дружеството- жалбоподател е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 222 833,33лв., за данъчни периоди от м.07.2016г. до м.09.2016г., по 8 фактури издадени от [фирма] с предмет на доставка-„аванс по договор“ и „по договор“.

Както бе посочено, в хода на ревизионното производство е установено е, че спорните фактури са издадени във връзка с договор от 26.07.2016г., съгласно който [фирма] /продавач/ е приел да продаде на [фирма] /купувач/ 100% рафинирано слънчогледово олио. Установено е също , че ревизираното дружество /купувач/ е изплащало на траншове по банков път суми, за което от доставчика са издавани фактури за аванс по договора на обща стойност на данъчната основа в размер на 1 114 166,63лв. и начислен ДДС в размер на 222 833,33лв. Предвид обстоятелството, че до момента на извършване на ревизията доставка не е осъществена, от страна на ревизиращите органи е формиран извод, че се касае за междуфирмено финансиране. С оглед на това, че доставките на финансови услуги - договарянето, отпускането и управлението на кредити срещу насрещна престация от лицето, което го отпуска е освободена доставка, описана в чл. 46 от ЗДДС, то по тях за ревизираното дружество не възниква правото на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗДДС.

В потвърдителното решение на директора на дирекция ОДОП се приема за неправилно становището на органите по приходите, че извършеното авансово плащане представлява междуфирмено финансиране. Решаващият орган обаче е счел, че процесните плащания не са свързани с реалното осъществяване на доставки на олио. Изложил е съображения, че липсват доказателства спорният доставчик да е разполагал с необходимото количество стоки, че липсват документи за предходните доставки, доказателства за наличие на складови бази за съхранение на процесната стока, такива за палетиране и поставянето на етикети по образец на [фирма] на бутилките и др.

Ето защо, е приел, че не са изпълнени законовите изисквания, обуславящи правото на приспадане на данъчен кредит на основп ание чл. 68, ал. 1 във вр. с чл. 6 от ЗДДС за [фирма] по фактури, издадени от [фирма].

Съдът не споделя изводите в РА и решението на Директора на дирекция ОДОП, че за ревизираното лице не е възникнало правото на приспадане на

данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗДДС.

В хода на ревизията е безспорно установено, че по издадени фактури от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет: аванс по договор и по договор:- №
15/26.07.16г. Аванс ДО - 83 333.30 лв. ДДС - 16 666.66 лв., №
16/26.07.16 г. Аванс ДО - 33 333.33 лв. ДДС - 6 666.67 лв., №
17/29.07.16 г. Аванс ДО - 55 833.33 лв. ДДС - 11 166.67 лв., №
18/29.07.16 г. Аванс ДО - 41 666.67 лв. ДДС - 8 333.33 лв., №
19/29.07.16 г. По договор ДО - 100 000.00 лв. ДДС - 20 000.00 лв., №
20/29.07.16 г. По договор ДО - 100 000.00 лв. ДДС - 20 000.00 лв., №
23/31.08.16 г. Аванс ДО - 300 000.00 лв. ДДС - 60 000.00 лв., №
24/23.09.16 г. Аванс ДО - 400 000.00 лв. ДДС-80000.00лв., на обща стойност -
1 114 166.63 лв. и ДДС - 222 833.33 лв. , са извършени плащания / подробно
описани в експертното заключение на стр.23 и П.. №8 към него/ на обща
стойност 1 407 000.00 лв.

Правото на данъчен кредит по отношение на данък, които е станал изискуем, поради извършено плащане във връзка с доставка на стоки, преди самата стока да е доставена, е предвидено изрично в чл. 68, ал. 1, т. 2 ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. В тази връзка е и нормата на чл. 25, ал. 6 / понастоящем ал.7/ от ЗДДС. Според същата, когато преди да е възникнало данъчно събитие по чл. 25, ал. 2, 3 и 4 ЗДДС, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането. Ето защо, предвид изискуемостта на данъка по чл.25, ал. 7 ЗДДС, правото на данъчен кредит възниква на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС.

Съдът счита, че в случая, за да е налице право на данъчен кредит, е достатъчно фактически осъществено авансово плащане. Намира за ирелевантно за правото на данъчен кредит обстоятелството дали доставката е фактически осъществена, дали продавачът е разполагал със стоката, дали е имал възможност или намерение да осъществи доставката и т.н. Това е така, тъй като в случая правото на данъчен кредит за [фирма] не се основава на този факт. , а на извършено авансово плащане. В този случай от значение е да се установи дали и кога е извършено плащането.

Както бе посочено по-горе, в хода на ревизионното производство е безспорно установено, че по процесните фактури е извършено плащане на обща стойност 1 407 000.00 лв. и данъкът е начислен по смисъла на чл. 86 ЗДДС. След като плащането в посочения размер е безспорно извършено и данъкът е станал изискуем, то безспорно за лицето платило цената по доставката преди настъпване на данъчното събитие, е възникнало правото на данъчен кредит по това плащане. Това е така, защото, както се приема и в практиката на ВАС, нормалното функциониране на системата за облагане с ДДС изисква правото да се приспадне начисления за доставката /плащането/ данък да се упражнява незабавно и безусловно при настъпване на изискуемостта му. След като в момента на получаване на авансовото плащане, доставчикът е бил длъжен да начисли ДДС, то за купувачът извършил това плащане,

безспорно възниква правото да приспадне този данък под формата на данъчен кредит./ В този см. Решение № 8479 от 14.06.2011 г. по адм. д. № 15936/2010 г., I отд. на ВАС, Решение № 2957 от 08.03.2010 г. по адм. д. № 11700/2009 г., I отд. на ВАС, Решение № 8296 от 22.06.2009 г. по адм. д. № 3422/2009 г., I отд. на ВАС/.

Предвид изложеното, съдът приема, че РА в частта за постановления отказ на признаване право на данъчен кредит на [фирма] за сумата от 222 833,33лв., за данъчни периоди от м.07.2016г. до м.09.2016г., по 8 фактури издадени от [фирма] с предмет на доставка-„аванс по договор“ и „по договор“ / посочени по-горе/, е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

Горното обуславя извод за основателност на жалбата, поради законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит по отношение на доставчиците: „Инвест Консулт 2015“ Е. в размер на 56 655.00лв., [фирма], в размер на 17 598,28лв., [фирма] в размер на 6 721,66лв. и [фирма] в размер на 222 833,33лв., или в общ размер 303 808,27лв. и отмяна на оспорения РА в частта на непризнато право на данъчен кредит от изброените доставчици, като неправилен и незаконосъобразен.

По отношение доставките по фактури, издадени от **[фирма], и [фирма]:**

Доставката на услуги подлежи на данъчно облагане ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на предоставената услуга (т. 29 от решение от 27.03.2014 г. по дело С-151/13 Le R. d`Or) и само ако е налице пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация. В доказателствена тежест на ревизираното лице е да установи наличието на реални доставки на услуги в цитирания смисъл: действително правоотношение, в рамките на което реално се разменят насрещни престации, пряка връзка между услугата и възнаграждението, което представлява действителната равностойност на услугата и чийто размер предварително е определен според добре установени критерии (т.37 от решение от 27.03.2014 г. по дело С-151/13 Le R. d`Or и т.40 от решение на С. от 20.06.2013 г. по дело С-653/11). Ето защо, при доставките на услуги е относимо изследване дали при възлагане на услугата страните са договорили по достатъчно конкретен начин вида ѝ и дължимия резултат от възложеното и какви отделни компоненти формират договорната цена, защото индивидуализираното в достатъчна степен възлагане улеснява проверката дали е налице достатъчно конкретизирано приемане на резултата от изпълнението. Константна е съдебната практика, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци-Решение от 13 декември 1989 г., G. H.

C-342/87, Решение от 19 септември 2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. В. и М. S. срещу F. E. C - 454/98, решение по дело C-152/02 на СЕО и т. 49 от решението по дело C-285/09 на СЕС , т. 44 от решение по съединени дела №C-80/11 и C-142/11. Наличието на реална доставка е материалноправно изискване за признаване право на данъчен кредит, както съобразно нормите на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство.

С оспорения ревизионен акт на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 27 492,40лв., за данъчни периоди от м. 04.2016г. до м.07.2016г., по 8 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „транспорт стоки“.

В хода на ревизията, при проверка в ПП VAT 14 /дневници за покупки и продажби по ЗДДС/ за периодите от 01.01.2016 г. до 30.09.2016 г. , е установено, че в дневниците за покупки по ЗДДС на [фирма] не фигурират доставки от дружествата, собственици на описаните в справката и в ЧМР транспортни средства; изцяло липсват доставки с предмет „транспортни услуги“, „наемане на транспортни средства“ и др. По данни от същия програмен продукт предходните доставчици [фирма], [фирма]. [фирма] и [фирма] не са декларирали доставки към [фирма] за 2016г.

Видно от съдържанието на приложенияте по преписката ЧМР на много малка част от тях е положен печат на превозвача и то само от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Липсва печат или данни за [фирма]. Не са представени договори, които да конкретизират и изяснят търговските взаимоотношения между дружествата, липсват пътни листа, информация за чия сметка е извършен транспортът, липсват данни от къде точно е натоварвана стоката и др.

При извършени служебни проверки по отношение на транспортното дружество [фирма], е установено, че същото е deregистрирано на 04.12.2014 г.; в подадената за 2015 г. годишна данъчна декларация /ГДД/ по ЗКПО дружеството не е декларирало приходи, а за 2016 г. и 2017 г. не е подавало ГДД. По данни от дневниците за покупки и продажби за 2016 г., е установено наличие на две доставки - „адвокатски услуги“ и „продажба“ от [фирма] на незначителна стойност.

Отделно от горното, в хода на ревизията е установено, че [фирма] е с декларирана икономическа дейност „Добив на кафяви и лигнитни въглища“, която е неотнормирана към спорните доставки, както и че има данъчни задължения в значителен размер. В хода на проверката на доставчика е установено също, че управителят на дружеството не разполага със счетоводна и друга документация и не му е известна дейността на представляваното от него юридическо лице.

Ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит през м. 01.2016 г. в размер на 6 659,20 лв. за извършени доставки от

[фирма].

В хода на ревизията от спорния доставчик е изискано представянето на доказателства, удостоверяващи реалността на доставките. В отговор на връченото по електронен път ИПДПОЗЛ от [фирма] не са представени документи и писмени обяснения.

Ревизиращите органи са констатирани, че липсват доказателства за фактически извършена от този доставчик дейност. Не са налице такива от кого и как е извършена услугата, какви разходи са направени за това. Не са представени доказателства за наличието на МПС, пътни листове, товарителници и други. [фирма] през ревизирания период е разполагало само с два леки автомобила. Същото е имало едно лице, назначено на трудов договор на длъжност „шофьор“. За предходните 2013 г. и 2014 г. [фирма] е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО, в които не е декларирало приходи, а за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. не е подавало такива. В хода на ревизията е установено още, че за периодите от м. 01.2016 г. до м. 02.2016 г. [фирма] не декларира покупки в дневниците за покупки по ЗДДС. За 2016 г. в същия програмен продукт са налице данни единствено за „покупка на тютюн“ от [фирма] и „УКЕП StampIT D.“ от [фирма].

Видно от заключението на вещото лице, в справка-декларация вх. № 22021455034/14.12.2015 г. и дневник продажби за м.11.2015 г. няма отразени Фактури, издадени от [фирма] на [фирма]. За м.12.2015 г. няма подадена Справка декларация и Дневник продажби ,а за м.01.2016 г. не е предоставена информация.

Действително, в хода на съдебното производство не се оспорва, а и се установи от заключението на вещото лице, че получените транспортни услуги са свързани с извършваните от жалбоподателя последващи продажби, както и че са разплатени. Горното обаче, преценено в съвкупност с посочените горе отсъствия на доказателства за реалност, не е достатъчно да обоснове положителен извод в тази насока. В тази връзка, съдът не споделя становището на жалбоподателя, че след като е установено, че е получил доставките и ги е платил, други доказателства от доставчика нямат значение за правото на данъчен кредит.

При така установеното, настоящата инстанция споделя извода на ревизиращите органи в РА и директора на дирекция ОДОП в потвърдителното решение, че не е доказана както кадровата, така и техническата обезпеченост на доставчиците [фирма] и [фирма], позволяваща им да извършат реално процесните транспортни услуги, пряко или чрез подизпълнители. Становището, че не е налице реалност на доставките по фактурите, издадени от тези доставчици е формирано след задълбочен и комплексен анализ на събраните доказателства. В резултат, съдът намира, че обосновано е прието, че не са налице основанията за признаване правото на данъчен

кредит.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че РА следва да се потвърди в частта, в която не е признат данъчен кредит в общ размер на 34 151,60лв., от които по фактури издадени от [фирма], в размер на 6 659,20лв. и по фактури издадени от [фирма] в размер на 27 492,40лв., а жалбата срещу същия - отхвърлена, като неоснователна в тази и част.

За задълженията по ЗКПО:

С оспорения РА на основание чл. 78 от ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата на неотчетения от задълженото лице приход в размер на 1 260,00 лв. от предоставените автомобили при условията на „R. A CAR“.

На основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка е чл. 10, ал. 2 от същия закон., е извършено увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата от 84 269,12 лева, представляваща отчетен разход по фактури, издадени от [фирма] за извършени услуги с превозвачи [фирма] - 57271,42 лв., [фирма] - 2 847,70 лв. и [фирма] - 24 150,00 лв., за които при ревизията е прието, че не са реално осъществени.

При така очертаната фактическа обстановка, след данъчно преобразуване за 2015 г. е определен корпоративен данък в размер на 59 098,30 лв., при деклариран от ревизираното лице КД в размер на 50 454,39 лв. След приспадане на направените през годината авансови вноски в размер на 2 400,00 лв. и внесеният ефективно данък в размер на 48 145,39 лв., органите са определили остатък за довносяне в размер на 8 552,91 лв. , ведно с лихви за забава в размер на 2 143,38 лв.

Жалбоподателят оспорва РА по съображения, подробно изложени в жалбата. Твърди, че осчетоводяването на ДДС по доставките съгласно изискванията на ЗДДС няма отношение към признаване на извършения разход по същите. Твърди, че констатациите в ревизионния акт не са съобразени с принципа на ЗСч за съпоставимост между приходите и разходите, както и счетоводните стандарти, според които „приходите за всяка сделка се признават едновременно с извършените разходи за нея“. В заключение излага искане за отмяната на акта, като необоснован и незаконосъобразен в тази част.

За данъчни цели, ЗСч поставя на първо място изискването за достоверност на счетоводната информация за стопанската дейност на предприятията, на счетоводните системи и тяхното представяне. Основно законово изискване е воденето на подробна счетоводна отчетност, която да е достатъчна за установяване на задълженията на лицата.

По отношение на извършеното увеличение на финансовия резултат за 2015 г. със сумата на неотчетения от задълженото лице приход в размер на 1 260,00

лв. ревизираното дружество не излага конкретни възражения, не представя и доказателства, оборващи изводите на ревизиращите органи.

Съобразно предписанието на чл. 78 от ЗКПО, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на ЗСч, но не са отчетени от данъчнозадълженото лице.

Предвид изложеното, и като съобрази мотивите, изложени по-горе за установените, но неотчетени приходи в размер на 1260, 00 лв. през 2015г. от предоставяне под наем на автомобили „Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и „BMW XI“ с рег. [рег.номер на МПС] за лични нужди, съдът приема, че правилно с оспорения РА е извършено увеличение на финансовия резултат с тази сума, респективно - е начислен корпоративен данък върху нея.

Що се касае до допуснатото увеличение на финансовия резултат и начисляване на допълнителен корпоративен данък, като следствие от непризнаване на разходите, сторени по доставки на обща стойност 84 269,12 лева, по фактури, издадени от [фирма] за извършени услуги с превозвачи [фирма], [фирма] и [фирма], съдът намира следното :

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Документалната обосновааност на разходите за данъчни цели е основание за регистриране на съответната стопанска операция и нейното вярно и точно отразяване. Същата е показател дали отчетеният разход е пряко свързан и обслужва стопанската дейност на задълженото лице.

В хода на ревизионното и съдебното производство се установи по безспорен и категоричен начин, че издадените от този доставчик фактури са отразени в Справките декларации по ЗДДС и Дневниците за продажби за съответните данъчни периоди и начисленото ДДС е отразено като задължение към бюджета. Транспортираните видове и количества стоки отговарят на издадените транспортни документи и са фактурирани от [фирма] на неговите последващи клиенти. Всички фактури са платени, като са представени банкови извлечения и фискални касови бонове. Извършените доставки на стоки безспорно са свързани с упражняваната от ревизираното дружество независима икономическа дейност, свързана с търговия със зърнени, маслодайни култури и фуражи. В счетоводството на жалбоподателя, което се установи, че е водено редовно, е отразен извършения разход, при спазване на всички изисквания на закона.

Предвид изложеното и съображенията в частта по ЗДДС от настоящото решение аргументи, съдът приема, че издадените на ревизирания субект

фактури от [фирма], за извършени услуги с превозвачи [фирма], [фирма] и [фирма], отразяват вярно посочените в тях стопански операции и че процесните доставки са реално осъществени. Ето защо, направените и осчетоводени разходи по тях в размер на 84 269,12 лв. са документално обосновани и незаконосъобразно не са признати за данъчни цели. През призмата на чл.16, ал.1 и ал.2, т.4 от ЗКПО платеното от жалбоподателя възнаграждение за извършените услуги не представлява отклонение от данъчното облагане, поради което увеличаването на данъчната основа със стойността му е неправомерно. При това положение, жалбата в частта за начислен корпоративен данък в общ размер на 8 426,91 лв. за 2015г. в резултат на непризнати разходи по фактури, издадени от [фирма] е основателна

Поради това оспореният РА следва да бъде изменен в частта по ЗКПО, като определеният финансов резултат за 2015г. следва да бъде коригиран на 506 713,89 лева / с увеличение от 1260 лева/, дължимият корпоративен данък – на 50 671 лева. След приспадане на авансово внесения данък от 2 400 лева и действително внесения такъв в размер на 48 145,39 лева, на жалбоподателя следва да бъде определен данък за довносяне по ЗКПО в размер на 125,99 лева, ведно със съответната лихва за забава в размер на 30,49 лева.

По отношение на разноските:

Страните са заявили претенции за заплащане на сторените по делото разноски/ респективно –юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира ,че не са налице предпоставките на чл.161, ал.3 от ДПК за присъждане на разноски в полза на ответника, независимо от изхода на правния спор. Това е така, тъй като преимуществената част от писмените доказателства, представени в хода на съдебното производство и определящи крайния извод на съда досежно законосъобразността на процесния РА изхождат от ответника. Ето защо, в конкретния случай не се касае до късно ангажиране на доказателства, по вина на жалбоподателя.

Жалбоподателят е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 8 400 лева, за вещо лице в размер на 586 лева и за държавна такса в размер на 50 лева, или общо – 9 036 лева.

При този изход на спора, основателна се явява неговата претенцията за присъждане на разноски в общ размер на 8 130 лева. Същият е определен съобразно съотношението между материалния интерес – 421 270 лева и уважената част от жалбата – 379 000 лева.

На основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно размера на отхвърлената част от жалбата в размер на 42 274 лева,

а именно сумата от 676,40 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 18-ти съставна основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма],[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, ап.4, представлявано от Любима П. С.–Управител, Ревизионен акт /РА/ №Р-29002916005249-091-001/19.09.2018г., издаден от Г. С. С. на длъжност началник на сектор, орган възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение №428 от 12.03.2019г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/ в частта относно непризнато право на приспадане на **данъчен кредит** общо за сумата от **303 808,27 лева**, от които 56 655.00лв. за данъчен период м.03.2016г. и за данъчен период м.04.2016г. по фактури, издадени от „Инвест Консулт 2015“ Е.,[ЕИК]; 17 598,28лв. за данъчни периоди от м. 09.2015г. до м. 12.2015г. и м.07.2016г. по 11 фактури, издадени от „АБ-ЛОГИСТИК“ ; 6 721,66лв. за данъчен период м.02.2016г. по 5 фактури, издадени от [фирма] и 222 833,33лв., за данъчни периоди от м.07.2016г. до м.09.2016г., по 8 фактури, издадени от [фирма], ведно със съответната **лихва** за забава върху главницата от 303 808,27 лева , в размер на **64 656,62 лева**, като незаконосъобразен.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт /РА/ №Р-29002916005249-091-001/19.09.2018г., потвърден с Решение №428 от 12.03.2019г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място], в частта относно установените задължения по ЗКПО, като вместо 8 552,91 лева корпоративен данък за довносяне за 2015 година, ведно с лихва за забава в размер 2143,38 лева, **определя** корпоративен **данък** за довносяне за 2015 година в размер на **125,99 лева**, ведно с **лихва** за забава в размер на **30,49 лева**.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], с посочен адрес и седалище, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-29002916005249-091-001/19.09.2018г., потвърден с Решение №428 от 12.03.2019г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място], в частта **общо** за сумата от **42 117.69 лева** /главница 34 403,20 лева и общо дължима лихва за забава към датата на издаване на РА, в размер на 7 714.49 лева/, от които - допълнително начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 252,00 лв. за данъчни периоди от м.05.2015г. до м.12.2015г. , с лихва за забава в размер на 71 лева, непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 27 492,40 лева, за данъчни периоди от м. 04.2016г. до м.07.2016г., по 8 фактури, издадени от [фирма],[ЕИК] и лихва за забава в размер на 5 928,38 лева; непризнато право на приспадане на данъчен кредит за сумата от 6 659,20лв., за данъчен период м. 01.2016г., по 4 фактури, издадени от [фирма],

ЕИК:[ЕИК] и лихва за забава в размер на 1 715,11 лева, като ПОТВЪРЖДАВА ревизионния акт в тази му част .

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма],[ЕИК], с посочен адрес и седалище, съдебни разноси в размер на 8 130 лева / осем хиляди сто и тридесет лева/.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, ап.4, представлявано от Любима П. С. да заплати на Национална агенция за приходите [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 676,40 лева /шестстотин седемдесет и шест лева и седемдесет стотинки/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: